

УЧНІВСЬКЕ САМОВРЯДУВАННЯ ЯК СКЛАДОВА СУЧАСНОЇ ШКОЛИ

*Митнюк А. В., Бабенко І. В.
Полтава, Україна*

Сьогодні розвиток інституту державно-суспільного управління є загальносвітовою тенденцією і в різних країнах перебуває у стані динамічного розвитку. Сучасні заклади загальної середньої освіти перетворюються на відкриту систему, яка створюється суспільством для виконання соціально заданих функцій і не може існувати незалежно від суспільства. Управління закладом освіти засноване на поєднанні принципів єдиноначальності з демократичністю шкільного устрою.

Учнівське самоврядування – це спосіб залучення учнів до систематичної участі у навчально-виховному процесі. Самоврядування – самостійна діяльність учнів, яка відбувається за координації відповідального педагога. Вищим органом учнівського самоврядування є загальні збори або учнівська конференція. Виконавчий орган (учнівський комітет, рада учнівського колективу, рада старост, парламент) є підзвітним загальним зборам. Рішення органів учнівського самоврядування мають дорадчий характер [1].

Головний сенс учнівського самоврядування полягає в тому, що за його допомогою учасники навчального життя отримують можливість впливати на політику закладу освіти – як через участь у прийнятті рішень, якими керується адміністрація навчального закладу, так і через власну активність в управлінні внутрішньошкільними процесами. Самоврядування робить навчальне життя повноцінним та насиченим.

Одним із принципів діяльності органів учнівського самоврядування є педагогічне керівництво. Керівнику органу самоврядування необхідно грамотно підбирати кураторів, штабів із педагогів, адміністрації, батьків на правах консультантів.

Відносини педагогів та учнів у процесі реалізації самоврядування будуються на основі прийнятих як педагогом, так і учнями певних правил, управлінських відносин, створення обстановки взаємовідповідальності та взаємної довіри.

Учнівське самоврядування передбачає створення працездатних органів колективу, наділених правами та обов'язками, які поступово розширюються, формування в учнів відносин товариської взаємозалежності та організаторських якостей, залучення кожного учня до організації свого життя та діяльності.

Завдання шкільного самоврядування, як елемента єдиного виховного простору, полягає у створенні системи, здатної забезпечити

соціалізацію кожної дитини; залучити учня до суспільних відносин засобами організованого спілкування; розвитку дитячої організації як основи для міжвікового спілкування, творчого розвитку кожного учня, залучення в пізнавальну діяльність; набуття у кожного члена учнівського самоврядування навичок організації життєдіяльності у колективі.

Школа має ефективно сприяти успішній соціалізації молоді у суспільстві. Самоврядування у школі – це перехід до відкритих, довірчих форм співтворчості адміністрації, педагогічного, батьківського та учнівського колективів. Важливо, що самоврядування – це участь школярів в управлінні власними справами (не справами адміністрації, педагогів, батьків), які входять у компетенцію учнів.

Отже, в ідеалі самоврядування має виходити не від адміністрації та педагогічного колективу, а «вирощуватися» самими дітьми. Ініціативність учнів, самостійність, творчий підхід до справи дозволяють реально оцінювати свої сили, правильно складати необхідні положення про самоврядування спільно з адміністрацією та педагогічним колективом. Але необхідно враховувати, що спілкування відбувається у режимі діалогу, вчитель у загальноосвітньому закладі – старший товариш, наставник, друг. Самоврядування продиктоване потребою учнів, зацікавленістю батьків та освітян.

Список використаних джерел:

1. *Учнівське самоврядування [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://mon.gov.ua/ua/osvita/pozashkilna-osvita/uchnivske-samovryaduvannya>*

ПОЛТАВЕЦЬ ОЛЕКСАНДР ТВЕРДОХЛЄБОВ – ПЕДАГОГ ІЗ КОГОРТИ ТИХ, ХТО ГОТУВАВ ГУМАНІСТИЧНИЙ МАКАРЕНКІВСЬКИЙ СВІТОГЛЯД

Мищенко Л. В.

Охтирка, Сумська обл., Україна

Полтавець Олександр Дмитрович Твердохлебов (17 жовтня за ст. стил. 1840 р., с. Котельва Охтирського повіту Харківської губернії Російської імперії – 23 липня 1918 р., м. Охтирка Харківської губернії, Російська імперія [3, 12]; «Твердохлібов», – у більшості українських видань, досліджень) начебто «...був тільки учителем нижчої повітової школи в Охтирці... Не відрізнявся по своєму побуту од тисяч таких же повітових учителів, про яких нічого не згадаєш, коли вони скінчать свою службу або навіть і життя. Але О. Д. Твердохлебов не тільки вчителював і виховав декілька тисяч у своїй школі...» – так написав у некролозі про